

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V.

Овај листъ излази на табуку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врете 5, крајц. за трипутъ.

№ 2.6

ВЕЧЕ УЧИ СВАДБЕ.

„Мы ћемо заиста врло срећни бити!“ говорила е Елисавета тетка у очи свадбе своје, запламтивши се притомъ у лицу одъ унутрашнѣгъ усхићеня. Лако намъ е погодити, кадъ млада рече *Мы*, кога она у свету подъ тимъ разумева.

„Несумњамъ я о томе, любезна Елисавето,“ одговори тетка: „него старайте се, да и *останете* едно съ другимъ срећни.“

„А ко сумња, да мы срећни и остати нећемо! Я познаемъ себе. И ако јоште добра нисамъ: то ће ме любавъ моя према нѣму больомъ учинити. А докле годъ едно друго любимо, неможемо несрећни бити. Наша любавъ неће никадъ остарити.“

„Ахъ“, уздану тетка, „ти говоришъ као деветнајстогодишња девојка на данъ пре свадбе, усхићена испуњенимъ желяма, и опіена лепимъ надеждама и предчувствованіяма. Али драго дете мое, упамти добро ову речъ мою: и срце ће остарити. Доћи ће време, те ће дражести чувства изумрети. Па кадъ се обсена разиђе, онда ћемо текъ видети, есмо ли мы заиста любавидостойни или нисмо. Кадъ навика оно, што е најдражестније обичнимъ учини, кадъ младачка лепота пређе, и узъ сайность домаћегъ живота све тавниа сенка придружи се: онда ће текъ, а не пре, моћи рећи жена о своемъ мужу: онъ е любави достоянъ; а мужъ о својој жени: цѣна милина непрестано цвета. Али ова твоя увераваня, данасъ, уочи свадбе твоје чинѣна, чине ми се доста смешна.“

„Разумемъ васъ тетице, вы обѣте, да кажете да само добродѣтели наше. могу насъ у позднимъ годинама едно другомъ милымъ чинити. Али заръ онај чія самъ я, — о себи ништа изъ скромности да и не говоримъ — не најдостойнији, најблагороднији одъ своіо младића целе наше вароши? Заръ у нѣговомъ существу нецвета свадка племенитость, коя въ срећи живота води?“

„Діете“ настави тетка, „я ти у томъ даемъ за право. Добродѣтели цветаю у теби, као и нѣму; я ти то могу рећи, а да ти не ласкамъ. Али срце мое, оне само *цветаютъ* а јоштъ нису подъ плюскомъ кише и сунчаномъ жегомъ сазреле. Нисданъ пакъ цветакъ не вара тако у

очевиданъ, као овај. Никадъ незнамо мы на каквој земљи онъ ниче. Ко може проникнути у тайну срца?“

„Ао тетице, вы ми зададoste читавъ стра у срце.“ „Тимъ болъ, Елисавето. Тако я и обѣ да ти буде садъ уочи свадбе твоје. Я те искрено любимъ, па зато ћу ти и казати, како я о томе мыслимъ. Я као што ме видишъ, нисамъ јоште стара тета. У двадесетъ седмой години мојој, јоштъ ми се све на свету мили. Имамъ честитогъ мужа. Я самъ срећна. И зато башъ имамъ право, овако съ тобомъ и говорити, и твое вниманіе обратити на едну тайну, кою ты можда јоштъ и не познаешъ, о којој се младимъ лепотицама много неговори; за кою се и млади момци на жалость слабо брину, — иако е она у домоводству најважнја, изъ кое единае *вечита любавъ и ненарушила срећа* проистиче.“

Елисавета усхићена, загрли обема рукама тетку своју. „Драга тетка! Вы знате, да я вама, штогодъ говорите, све веруемъ. Вы обѣте да кажете: трајућа срећа и вечита любавъ не добыя се случайностима и пролазежомъ дражести, него се она обезбеђава добродѣтелима срца, коє мы едно другомъ приносимо. То е найвеће благо брака, коє собомъ доносимо; и оно неће никадъ остарити.“

„Како кадъ, Елисавето! И добродѣтели могу остарити, и у старости гадне постати, подобно тѣлеснимъ дражестима.“

„Е, тетице, како вы то садъ опетъ говорите! Кажите ми, коя е то добродѣтель, што у старости гадномъ постати може.“

Е моя ћерко! Кадъ оне већ гадне постану, онда јй мы еше и неназивамо добродѣтелима, као што и лепу девојку, кадъ се съ временомъ сбаба, неназивамо више лепотомъ.

„Али тетице, добродѣтели нису земне!“

— Како кадъ.

„Та како могу на примеръ кротость и благость гадне бити.“

— Кадъ у менушну слабость пређу.

„А мушка храбрость?“

— Кадъ се у сурово упорство преліе.

„А пріятна учтивость?“

— У подло пузенѣ.

„А племенитый поносъ?“

— У просто високоуміе.

„А добра услужливость?“

— Кадъ се у неразумно наметанѣ и разметанѣ са своіомъ добротомъ претвори.

„Нећу тако, тетице, вы све на зло изврѣте. Будущій мой мужъ неће се тако развратити. Онъ има добродѣтель *едну*, коя ће га одъ сваке странпутице чувати. Онъ притяжава дубокъ разумъ, неизгладимо чувство за све, што е велико, добро, и лепо. А ове нѣжне *чувствительности за племенитость* има у мени, као и у нѣму. И то е онај урођеный намъ емаць нашегъ будућегъ блаженства.“

— А кадъ чувствительность съ вама остари промениће се у гадну претерану осетливость и цандрливость; а цандрливость е правый сатана брака. Чувствительность вамъ я ни едноме неодричемъ; али сачувай васъ Боже, да одъ ове граціе непостане стара сваѣаюћа се жена. Ёси л' чула ти за грофицу Мартиновићу?

„За ону, што се прошле године съ мужемъ своимъ развела?“

— А знашь ли правый узрокъ нѣвогъ развода?

„Говори се о томе свакояко.“

— Она ми е сама тай догађай приповедила, а я ћу га опетъ теби исприповедати. Догађай е овај истина смешанъ, ал' е врло поучителанъ; и я га овде само за примеръ наводимъ.

Елисавета быяше любопытна. Тетка приповедаше слѣдуюће:

„Мартиновићъ и нѣгова жена били су любви и завости достойни супружници. Нѣовъ бракъ быо е слѣдство нѣжне наклоности, коя е изъ честогъ саобраштая еднога съ другимъ произишла. Они су се тако волели, да су едно за другимъ, скоро лудовали. Башъ као да е одно за друго створено, тако су были обое лепи, добри и чувства пуни, и у своимъ желяма и намерама своимъ подударали су се.“

Юштъ се опоминю люди оны догађая, кои су се збыли, кадъ е она већъ испрошена была, а родители се нѣови позавађаше тако, да се и свадба нѣова већъ была почела квари. Грофица се одъ туге на смрътъ разболе, а замсблнный младоженя претіо е, да ће животь свой окончати као Гетеовъ Вертеръ и Милеровъ Сигвартъ. Доста, да бы се животь грофицы спасао, а грофъ одъ очаятелногъ поступка уздржао, морадше родители нѣови радо или нерадо, макаръ само света ради помирити се. Ово помиренѣ спасе обоимъ заручницама животь; но како е животь грофице ванъ опасности быо, родители нѣови опетъ мржню свою наставише, и стараше се венчанъ младенца на кою годину одложити. Али младенци небуду ти леньи, него едне ноћи крадомъ умакну, преко границе пређу и тамо се венчаю, па онда као мужъ и жена врате се, и тиме имъ се земля ова у блаженный рай небесный претвори.

Одсада бракъ ово двое быо е найсрећни на свету, и служіо е свакоме за примеръ сагласія и мира. Младиви люди одъ ютра до мрака ниочемъ другомъ мыслили нису, него о томе, како ће едно другомъ животь милымъ учинити. Шта више, прве године сачинявали су

они едно другомъ песме найнѣжніе и найчувствительніе на свету; зими пакъ као и лети китили су они себе едно другомъ са многозначећимъ цвећемъ; свака и найманя стварка у кући была имъ е, збогъ каквогъ многогъ спомена, многоважна. Друге године престаде истина ово лудованѣ чувствительности, кое се већъ было къ разнѣжности клонило; али они иопетъ у свима дружбама, бабовима и вечернимъ забавама быше едно покрай другогъ, играше и забавляше се само едно съ другимъ тако, да е то већъ чисто саблазнительнымъ было. Треће године додуше оставише се ове любовидостойне непристойности, ал' у кући осташе онакви исти, као што су и пре были. Четврте године попустила е была она прва ватра любви, баръ у толико, да су они поединце, онъ овде, она тамо, у едномъ дружеству вече, а кадкадъ и цео данъ, безъ тугованя едно за другимъ провести могли. Напротивъ тога опетъ састанакъ нѣовъ у кући быо е усхитительни. Пете године грофъ е већъ могао одъ куће свое на неколико неделя одпутовати, а да му се срце одъ туге неразцепи, и да она при разстанку съ нѣимъ у несвесьт непадне. Али да си читала она писма, коя су они тада едно другомъ писали, небы се довольно начудити могла нѣовой претераной нѣжности и пламенной любви! Шесте године были су наипосле дотле дотерали, да су у кратковременомъ нѣговомъ отсутствіи были задовольни са еднимъ или найвише два пріательска писма. Седме године увидише они обое, да се срдчно любить могу, а да едно друго о томе одъ ютра до мрака устмено или писмено уверавати не мораю. То е већъ было много. Нѣова срећа достигла е найвећій степень, еръ су они были тихо поверенѣ нѣжногъ пріательства едногъ према другомъ задобыли. Осме године побѣдише они себичность любви свое у толико, да су чувства и према осталоме свету задобыли, а не само едно за друго живили, као да су само они живи, а остали люди само да су мртви фигуранты на нѣовоме позоришту живота. Девете године были су они любви найдостойни, найдобротворни, найуслужливи и чувствауна лица ванъ куће као и у кући своіой. Десете године постали су као и мы сви, остала людска деца, онакви, као што обычно честити люди бываю, кадъ већъ десеть година свои у браку проведу.

Само су садъ десеть година старіи были; али е и нѣова любовь старія была, а на жалость — и нѣове добродѣтели такође. Нѣова чувствительность постала е у вароши пословицомъ; и зато ій е свакій радо имао.

Но прве године друге десетине брака нѣвогъ, већъ су обое едно на другомъ примѣхавали, да имъ нѣжность ніе више претерана. И нађоше, да е то врло природно. Можемо се веляу, любить, а да не лудуемо. Друге године примѣтише они едно на другомъ понеке мале слабости, кое е досадъ завѣса любви закланяла была. Съ тога су се штедили, и погрешке едно другогъ сносили съ пріательскимъ призрѣніемъ. Треће было е кадкадъ тихи благи опомена; али су се опетъ слагали едно съ другимъ. И ако е кое одъ нѣи было противоречіемъ другогъ увређено, было е баръ уверено, да ће се увредитель покаяти, и увреду лепо загладити. Четврте пакъ свако е одъ нѣи мыслило, да редъ покаянія врло често на нѣга долази; па е држало, да другій себи све прашта,

а другоме ништа неће. Пете было е збогъ тога показадь мало задикиваня, и исканъ опроштена сасвимъ престаде. Шесте године почело се богме пазити и мерити речи, кое бы едно другомъ изговорити имало, да бы се тако добро сагласіе одржало. У седмой се већ догађало неспоразумленя, и ништа ніе было лакше, него едно друго каквимъ добро несмишљнимъ изражаемъ увредити. Нађоше, да е томе узрокъ нѣова любовъ и нѣжно чувство; но ниедна рана одъ неприятельскогъ мача задана не боле тако яко као мрачанъ погледъ любљногъ лица. Осме године было е почешћи препиркѣ али безъ никакви слѣдства. Тога има и у најболѣмъ браку. Срдили су се неколико дана едно на друго, па су се онда опеть помирили. А у деветой, збогъ обростране чувствителности најпосле учинише то мудро заключенъ, почесте оне сукобе избегавати. „Ты си чувствителна,“ рече јой грофъ, „и раздражљива;“ а понекадъ самъ такавъ и самъ. То неваля; ерѣ ты се можешъ разярити, а и я, изъ чега никадъ добро не произлази. Најболѣ ће дакле быти, да я теби оставимъ на твою волю, а ты мени на мою волю. Мы можемо едно съ другимъ весело живити, а да едно друго не киньимо. Мы се любимо, али неморамо лобави ради едно друго сатарити. Грофица се у свему томе савршено сагласи. С' места почеше они одвоено газдовати, и осимъ при асталу, слабо су се кадъ виђали. Они нису едно друго пытали, гди е кое было, и куда ће ићи? Настадоше затимъ изнова пріятни дани, и они опеть живише улюдно у миру и сагласію. И ако се е кое речію или дѣломъ другога увређено нашло, нису се зато корели, него е, учинивши едно другомъ комплиментъ, свако на свою страну отишло.

Едно вече десете године — ево ти исторіе двадесетогодишнѣгъ живота нѣова — дођоше обое са позориштне едне игре, вечераше заедно, и потоме седоше у ошакли, да се према горећой ватри коеочему разговараю. Были су пуни чувствованія, кое е Ифландова позориштна игра у нѣовимъ нѣжнимъ срцама узбудила. Чиняше се, као да се сређа брачногъ и кућевногъ живота, кога е позориштво представљніе нѣи у усхићенъ привело, кодъ нѣи опеть понавля и оживлява.

(Край слѣдуе.)

Х Е Н Р И К Ъ І V.

Хенрикъ ІV. краљ францускїй премда е починіо толика славна воена дѣла, ипакъ е одъ природе быо плашљивъ. На битки кодъ Ла-рош-абеля, кадъ су му казали, да се неприятель приближуе, почео е савъ дрктати, но кадъ буде неприятель близу, повиче онъ: „Бѣдно мое тѣло ты дркѣшъ? Чекай, садъ ћешъ баремъ знати, зашто дркѣшъ“ и юриши у гомилу свои неприятеля. — Хенрикъ ІV. предъ целомъ войскомъ врло опоримъ рѣчма увреди полковника Шомберка, едногъ одъ свои најврстнии войника. Сутра данъ пре почетка едне битке стане онъ (Херикъ) предъ войску и повиче: Полковниче Шомберкѣ, мы ћемо данасъ имати едну велику битку съ неприятельмъ. Може быти я ћу погинути, али нећу да понесемъ на онай светъ грѣхъ, да самъ васъ увредію. Я се изяснявамъ дакле да васъ признаемъ и почитуемъ за честна човека, кои ніе способанъ ни за какво зло. Оди те да васъ загримъ.“ Полковникъ врло тронуть пови-

че: „Господару, юче си ме ранію, а данаске си ме убію на место.“ И заиста тога истогъ дана быо е тай полковникъ првѣй у битки гдѣ е и погинуо, а пре краљвы речїй мислію е сасвимъ умѣрено да се туче, и за цело небы погинуо. Г. Добинъ прича о хралю Хенрику ІV. слѣдујоћу анекдоту: „Едне ноћи доћемъ доцканъ у шаторъ г. Лафорса, кои већ беше легао да спава. Свлачећи се у мраку, рекнемъ: „господине Лафорсѣ, нашъ е краљъ највећїй угурсузъ и најнеблагодарнии человекъ на овомъ свету.“ Дремљивѣй Лафорсѣ ніе добро чуо шта самъ казао, и запыта ме: „Шта кажешъ?“ На ово пытанъ одговори изъ другогъ края краљъ: „Та зарѣ нечуешъ? кажѣ ти, да самъ я највећїй угурсузъ и најнеблагодарнии человекъ на свету. Ёси садъ чуо?“ Я се упрепазимъ, кадъ се уверимъ, да е то краљъ кои се задржао да ту преноћи, и кои е тако мое рђаво мнѣніе о себи чуо. Сутра данъ быо е краљъ са многъ исто онако добаръ као и пре.“

М Р В Н Ц Е.

У едномъ повеликомъ веселомъ друштву устане на еданпутъ еданъ шалывацъ између нѣи, и рекне имъ сасвимъ озбиљно: „Господо! у целомъ овомъ великомъ друштву има само четири поштена човека.“ Сви се на ове речи забезекну, и стадоше се згледати и чудити таквомъ ненадномъ поздраву. Но шалывацъ имъ на то одма смејући се придода: „То е цела истина, господо; ерѣ овде има само четири човека, а оно друго су люди.“

— У Лондону одобренъ е опеть еданъ миліонъ форинтїй сребра на зиданъ зданія гдѣ ће парламентъ стајти. Кадъ су почели то грдно зданіе зидати, мислили су, да неће више требати одъ 7 миліона фор. ср. а садъ текъ увиђаю да ће се преко 20 мил. фор. ср. морати на то зданіе потрошити докъ се сврши.

— Енглези опори су люди у разговору, а Американци јошъ гори. Збогъ те неучливости догодіо се скоро еданъ чудноватъ дуель. У некој препирки повиче Енглезъ: „господине, вы сте мене вашимъ опоримъ рѣчма увредили.“ „То е мой обичай. Я немогу другчїе“ одговори Американацъ сасвимъ ладно. „Кадъ е тако, мы ћемо да изађемо еданъ другомъ на мегданъ.“ — „На лепо!“ одговори Американацъ. Сутра данъ нађу се обоица на означеномъ месту са своимъ пратиоцима. Свакїй е имао по еданъ пиштоль у руци. Умерена дальнина буде опредѣлена. Одређено буде само по еданпутъ еданъ на другогъ да пуцаю. Енглезъ првѣй нанишани, Американацъ стаю е мирно на билѣзи и пушію цигаре; Енглезъ опали пиштоль и промаши. „Садъ е на мене редъ.“ повиче Американацъ и подигне пиштоль у руци и почне нишанити. „Стој!“ повиче Енглезъ — „Я ћу да купимъ то проклето тана у пиштолю.“ „Да чуемъ!“ одговори Американацъ и спусти свою руку съ пиштольмъ. „Ево ти хиляду дуката, немой пуцати на мене.“ „Ниси погодіо ону суму за кою те я цѣнимъ.“ рекне Американацъ и подигне опеть свой пиштоль на око. „Две хиляде дуката; или најпосле кажи колика е та сума?“ повиче Енглезъ. „Петъ крайцара!“ одговори Американацъ. Премда е Енглезъ томъ срамотомъ быо пораженъ, опеть промисли се, извади петъ крайцара и плати Американцу, и съ тимъ се дуель сврши.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Ј А.

По гласу „Званични Новина“ постављених в Экспедицию Попечительства Финансис Коста В. Спасојевић, за Рачуноводителя Суда Округа Шабацког.

Т У Р С К А.

„Триестеръ цайтунгъ“ пише, да се о пытаю подунавски княжества сада у Цариграду врло много ради. Султанъ као да не башь сасвимъ задовољанъ съ онымъ плановима, кои су на паризкомъ конгресу кроени. Онъ е одъ вайкада быо рѣшительно противанъ соединению обаречена княжества подъ еданъ скиптарь, и сматрао е съ пунымъ поузданьмъ у нѣовой раздѣлености едину юшть гаранцію свога сизеренства (врховногъ господарства). А и начинъ поупунена овогъ соединеногъ престола побудило е нѣгово незадовољство, и збогъ тога пуномоћникъ турскій на паризкимъ конференціямъ, Али-паша добио е жестокой укоръ. Раздраженость, кою е томъ приликомъ Султанъ према своме министерству показао, употребило е Решид-паша, овай оштроумный рачунция и политикъ, да подсети Султана на нѣга и нѣгове преѣшань заслуге, и да преда Султану одну црну кнѣжку, у којой су сви грѣси и недодостатци садашнѣгъ правительства турскогъ назначени. Околность та, што е првый тайный секретарь Султановъ имао несрећу, да е у томе дѣлу быо у споразумѣнию съ Решид-пашомъ, повукла е за собомъ падение реченогъ секретара, почемъ Султанъ не быо радъ, да свое положенъ према западнымъ силама юшть веѣма заплете.

— Высока Порта дала е цело имань покойногъ Халил-паше, као Султану принадлежеѣ узаптити. Имань ово проценѣно е на 120,000,000 гроша. Нѣгови сынови добиѣ пензію. Неки выши грчки државници добиѣли су орденъ Мецидїе, и то: президентъ грчкогъ министерства Булгарисъ и преѣшаньи министри Маврокордатосъ и Аргироцуло реченыи орденъ првогъ реда, а министерскій президентъ и грчкій посланикъ у Цариграду, Г. Кондуріотисъ орденъ Мецидїе другогъ реда.

Ако се „Таймс“-у сме веровати, то е Турска найпосле свое добре прїятель и союзнике надмудрила. Турци насу тако глуши, као што изгледаю, него су врло лукави политици, кои су се юшть одъ почетка свое цѣли тврдо придржавали и свакадъ е у виду имали. Они се садъ о ничемъ другомъ нестараю, него како ће нѣгови прїятельи слѣдовати примѣру неприятели, те тако да се союзнички легіони што пре удале изъ окрине Султанове. „Рать е — вели тай чланакъ на краю — рать е башь толико времена траю, да е руско надмоћие словію, а на нѣгово мѣсто союзничко надмоћие поставію не. Царь е рускій изъ подунавски княжества изтиснутъ, и садъ се Порта веѣ одма позыва на фермане Султана Мухамеда II. (кои е Цариградъ освоію) и тако е одважна и тврдо намѣрна, да ветрци туѣ мешанъ у пытанъ о подунавскимъ княжествамъ, као да су прошла 4 столѣтія была

само еданъ санъ. Султанъ е издао еданъ хатишерифъ, кои слабо што више садржава, него повтораваѣ оного, што е Христїянима веѣ у преѣшаньи времена дато, — а садъ вели, да е све ово стварь сасвимъ унутрашня, коя се никогъ нетиче, и да се извршенъ овы реформа несме никаквымъ уговоромъ гарантирати. Србія и Црна Гора нестое више подъ упливомъ рускимъ и мы немамо основа мыслити, да ће на мѣсто рускогъ покровительства друго ново доѣти. И доиста, Турци су насъ (Енглезе) у смотреню свое независимости и целокупности нѣове државе за рѣчь уватили. Мы смо имъ то обеѣтали, они садъ изъ благодарности нечине никакве стипуляціе, и гледаѣду да се на ништа не обвежу. У колико дакле мы за садъ судити можемо, имаю наши источни союзничцы (Турци) подпуно себи честитати, и они ће повратакъ мира зацело съ веѣномъ радости и узхиѣнѣмъ поздравити, него мы.

Р У С І Я.

Изъ Петербурга пишу „Ле нору“ подъ 13. Январомъ: „Царь, коя е 9. Марта одпутовао у Финску, вратиѣ се оданде до 18. Марта.

— Збогъ нужды велики спреманъ быѣ крунисань цара Александра текъ Августа месеца, и неки означую 19. Августъ као данъ крунисаня, кои ће се съ найвеѣомъ сайноствю свршивати, и на комъ ће старо-руска ношня опеть изврнути. Осамнаестъ позлаѣены парадны кола спремаю се за великой спроводъ при крунисаню.

Варшава 20. Марта. Сво жительство наше вароши говори само о миру. Гласъ, да е миръ подписанъ, стигао е юче у ютру овде, и могло се чути како граѣани весело узкликую. „Миръ е подписанъ, рать е свршенъ.“ „За Варшаву и нѣне житель миръ е врло добро дошао и зато му се они са свегъ срца радую. Наступаюѣ пролеѣе принеѣе много томе, да трговина и радня опеть оживи. Пароплови почели су веѣ по Висли пловити. Наместникъ князь Горчаковъ обитава непрестано у вароши, и чеѣше прави весель забаве у замку. Последня забавъ, была е юче, на којой е не само више лица благородника и веѣи званичника, него и неколико польски офицера, кои су съ княземъ у рату и при обраньи Севастополя были, и кои се сада овде налазе, позвано. Князь и княгиня врло су іѣ лепо примали и обраѣали на нѣи вайвеѣе вниманіе, а црїтанъ дочекъ одъ стране присутствуюѣе госпоре и госполя, учинію е, да су они забыли на све у овомъ рату претрпѣне беде.

Ф Р А Н Ц У С К А.

Паризъ 21. Марта. „Мониторъ“ о оной части, кою е грофъ Валевски по заключению мира дао, и на којой е око 70 гостию было, вели: Грофъ Валевски испію е одну здравіцу у здравль мира. „Миръ ће быти траюћій — рекао е онъ — будући не на ничію штету заключенъ. Сви го-

сти одоздравили су ову здравицу врло весело. — Овде се говори, да оне трупе войске, које се из истока крећале буду, неће се само у Марселю и Тулону, него и у Портвандру и другим пристаништама извести. Таки при извожено визитира ће доктори све регemente, да небы какву болестъ у Француску пренеле.

Великій прегледъ войске — тако названа войничка смотра *мира* — држанъ е у Паризу 20. Марта на Марсовомъ полю. Наилепше пролећно време быяше тога дана и намамило е стотинама хиљада гледаоца. Брой войника, скупльни на Марсовомъ полю, износио 60—65.000 момака. „Пей“ вели, да ни изъ Лиона, нити изъ Булоня ние войске дошло на ту смотру. Разна одълена войске, коя су у томъ прегледу учествовала, скупила су се око 12 сатій на Марсовомъ полю. Чудновато е было, што при тако грдној мложини света ние ни найманъ пращине было, а то е збогъ тога, што е то место и юче и данасъ яко водомъ заливано, и што ни найманъгъ ветрића ние было. И зато се сво Марсово полъ могло видети у целой својой дивоти и красоти. Маршалъ Манянъ, кон е командирао надъ целомъ овомъ войскомъ, дошао е на Марсово полъ у 12 и по сатій. Онъ е быо праћенъ сѣйнимъ штабомъ, у коме се налазило и много страны офицера. Генералъ Ренболь де С. Жанъ д' Анжели имао е команду надъ пѣхотомъ, а генералъ де Котъ надъ коньцомъ. У 1. сатъ огласила е пуцнява изъ топова долазакъ цара Наполеона. Напредъ е ишло едно одъленъ царски тѣлохранителя. Затимъ су слѣдовали царски шталмайстори, ордонанц-офицери и войничка пратня царева. За њима е яшио царъ Наполеонъ, а съ леве принцъ Хайнрихъ одъ Райса (одно немачко княжество).

Царъ е носіо униформу дивизионогъ генерала. За њимъ е ишла сѣйна и многобройна свита маршала, генерала и други офицера, између кои быяху врло многи страни, особито турски и енглески офицери, а было е доста и аустрійски, прайсти и руски. Найвећма су падала у очи два Бедуина у својой чудноватой ношњи, као и еданъ Черкезъ, за кога веле, да е Шамилу родъ. Одъ пуномоћника налазили су се у царевой свити грофъ Орловъ, оба турска пуномоћника, Маркизъ де Виламарина и лордъ Ковлей. Овај последній ние имао на себи войничку униформу, него дворску. Грофъ Орловъ и њгови пратиоци яшили су царева конѣ кое имъ е дао на расположенъ Луй Наполеонъ. Остали пакъ пуномоћници гледали су войничку смотру съ балкона (чардака) войничке школе. Ту быяше и принцеза Матилда, окружена цветомъ паризки госноя. Почемъ е царъ свудъ крозь войску прояцию, стао е предъ войничку школу, и одма затимъ почела е войска дефилирати. (у одълениямъ пролазити). Ово дефилиранъ трајало е одъ 1 $\frac{3}{4}$ до 3 $\frac{3}{4}$ сата по подне. Кады годъ е кое одъленъ испредъ цара пролазило, загрмила е вика: „Да живи царъ.“ —

АУСТРИЯ.

У Бечу 23. Марта

Министерство трговине припослало е представлячи-ма мацарскогъ друштва за гвоздене путове поднешене му проекте за сѣдиненъ линіе гвоздени путова на десномъ дунавскомъ брегу. Министерство е у главномъ одо-

брило речене проекте, тако, да се ово предузеће може већ као стваръ известна и свршена узети и да ће конечно одобренъ наскоро слѣдовати.

Слѣдује су линіе одобрене:

- 1., Одъ Будима преко Канъже до Пелчаха.
- 2., Одъ Беча преко Еденбурга у Печуй.
- 3., Одъ Най-Соня преко Столногъ Београда у Мохачъ и Печуй.
- 4., Одъ Печуя преко Мохача у Осѣкъ.
- 5., Одъ Осѣка до Земуна.

Овомъ се друштву гарантираю за ово предузеће 5 $\frac{3}{10}$ на сто, а и за све машине и справе платиће то друштво само половину ђумрука. Далъ има ово друштво претежнѣ право на све гвоздене путове, кои бы се између Дунава, южногъ гвозденогъ пута и рѣке Драве као нуждни показали, и ако бы се какво друштво явило, да у овомъ простору какавъ гвозденый путь начини, то се неће одобрити, ако се речено друштво за три месеца изясни, да ће граћенъ реченогъ пута само на себе примити.

Нужданъ за ово предузеће капиталъ износи 100,000.000 фор. ср. одъ кое ће суме 60,000.000 фор. подељно быти на акціе одъ 200 фор. ср. а за 40,000.000 учиниће се заямъ.

Одъ акція примиће на себе:

Паризки капиталисте 16,000.000 фор. ср.; акціонери аустрійскогъ друштва државны гвоздени путова такође 16,000.000; бечке трговачке куће 6,000.000, а осталь 22,000.000 примиће на себе приватни люди; скупа дакле 60,000.000 фор. ср.

Ове линіе гвоздени путова добыће у толико већу важность, што е продуженъ исты одъ Београда до Цариграда готово свршена стваръ, и што съ друге стране линія одъ Беча преко Линца у Минхенъ ланаць велике средньо-европске линіе гвоздени путова допуњава.

Ови мацарски гвоздени путови пролазе крозь најлепше, најплодније и најобразованіе части овогъ краљвства; и самъ бы унутрашній саобраштай съ Триестомъ и Бечомъ исплаћивао овај гвозденый путь, а велика преносна трговина изъ истока у Паризъ доносила бы јошъ много већу добитъ, и учинила бы ову линію најпробитачниомъ линіомъ у Европи

ВЛАШКА И МОЛДАВИЯ.

„Обите Новине“ доносе слѣдујоћій чланакъ:

Изъ историчны акта налазимо мы да е Влашка у 14, и 15, а Молдавія у 16 столећу владу онда надмоћны турски султана признала; но да е особитымъ уговорима, кои су одъ то доба више пута торжественно потврђивани, Порта њіову народность и унутрашній независимо правителство до најновиегъ времена у своимъ хатишерифа признавала и ествовала. И ова садашня права Влашке основана су на преговорима између султана Муамеда II. и княза Влада V.

Тако е одъ прилике и съ Молдавіомъ догодило се. После учинѣногъ трактата 1513. год. између Порте и молдавскогъ княза Богдана, изишао е еданъ хатишерифъ 1666. г. по комъ се Молдавія устроила. Изъ овы историчны навода види се, да су Влашка и Молдавія непре-

стано до данасъ было за себе, и да нигда нису было савсвимъ у Турску предивене, него су свагда имале нека своя особита права. Зависимость княжества одъ Порте састои се у томъ: да даю Порти одну одъ княжества одобрену суму као годишній трибутъ, и да Порте потврђуе одъ народа по свомъ старомъ обичаю избране господаре. Зато обвезую се султани границе-влашко-молдавске бранити одъ туђега нападања. Княжества имаю свою унутрашню независность, управляю се по своимъ собственымъ законима, господари пресуђую о смрти и животу свои поданика и проче. — По томе дакле истина е, што г. Мартенсъ доказуе, да Влашку и Молдавию не нигда Турска оружјемъ освоила нити у турско царство савсвимъ безъ икаквы особыты права сединѣна; као и то, да та два княжества нигда нису губила карактеръ самосталны држава, и свагда су по народномъ и државномъ праву (у смотренію унутрашнѣгъ управительства) сама себи законе давала, а нису одъ какве стране државе силомъ наметнуте законе морала примати. Турска е чешће нападала на та права Влашке и Молдавіе, кое е повода дало, те су се ова княжества выше пута Порте са оружаномъ рукомъ одупирала. При почетку осамнаестогъ вѣка (1700 год) ползуе се Порте неслогомъ и партияма, кое су ова два княжества разтрзале, и продре противу стары законна и трактака. Сво зло и неслога ондашня и свакидашня рађала су се одъ тудъ, што господари нису были на слѣдствени него изборни, и Турска тадашњомъ своіомъ политикомъ произвела е была грдный раздоръ, и онда погазила е границе уговора, кое не имао ко выше бранити. У години 1716. пошлѣ Порте првый путъ изъ Цариграда у Влашку фанариотскогъ князя Николу Маврокордату, и овај одъ Порте своевольно посланный странаць сва права народна мете подъ ногу. До тога времена были су господари бирани одъ народа и владали су до свое смрти; одъ то доба пакъ бирани су и збацивани господари по интригама, и княжеско достоинство давало е оное, кои е найвише турцима и унутрашњимъ интригантима обећати могао. По томе свай ново намештеный господаръ употребио е време своегъ краткогъ владаня да што веѣма може одъ народа накупи новаца, да тиме себе и свое покровителѣ у Цариграду задоволи. Подъ таквимъ несреѣннимъ управлѣнѣмъ исчезне савъ народный поносъ и чувство, пропадну сви добри обичаи, а свакояка зла и покварености страовито завладаю.

У то несреѣно време сви больи и поштеніи Влаши и Молдавци управе све свое надежде едино на Русію, и едва су чекали, да се она у нѣине ствари умеша. Одъ тогъ несреѣногъ доба почела се Русія (кою су Влашка и Молдавія као избавительницу сматрале и изчекивале,) у подунавске землѣ мешати. Русія учини са Влашкою 1710. а са Молдавиою 1711. год. саюзъ и уговоре, по коима уговорима народность, унутрашнѣ независно управлѣнѣ и границе княжества буду признани. Угнѣтенію турскомъ и нарушаваню народны права у овимъ провинціама, свагда е Русія одъ то доба излазила на мегданъ, и слѣдствено и постоянно управляла е свою политику. Тако и Хамеръ пише, да е Русія јошъ на конгресу Нѣмеровскомъ 1737. год. а тако и на конгресу у Фокшану 1772. год. при заключеню мира — понудила се, да независимость княжества подъ свое покровительство узме. Оста-

ла Европа у то доба не се ни найманѣ бринула за ове бѣдне подунавске землѣ. Влашка и Молдавія позиваю се сада, да оне нигда нису оружјемъ покорене, него су се свагда Турской подъ условіама предавале.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У Бечу 24. Марта.

Членови конференціа наставили су 20. Марта опетъ свое дѣйствованѣ у Паризу. Да ли ће се и садъ после веѣтъ заключеногъ мира предметъ нѣовогъ савѣтованя тайно држати, незна се. Уобщте се мисли, да ће јошъ еданъ месецъ дана бити довољанъ, да се расправе све заоставше спорне точке, и да ће се садъ и о онымъ пытанияма, коя нестое у непосредной свези съ источнымъ пытанимъ, рѣчь повести. Пуномоћници неће никако пре ратификаціе уговора мира изъ Париза отићи, и лордъ Лансдаунъ изявио е у последной парламентской сѣдници горнѣгъ дома, да се државный секретаръ иностраня дѣла лордъ Кларендонъ неће пре вратити на свое мѣсто у Лондонъ, догодъ се неки са ратификаціомъ мира у саюзу стоѣћи послови неокончаю.

— У Лондону 20. Марта. У Енглеской млоги су ожалостѣни и поражени, кадъ су чули, да е миръ заключенъ. — Енглескій листъ „Сунъ“ изишао е оногъ дана съ црнимъ окрайкомъ (као знакъ жалости), и горко тужи, што е овај „одсуданъ коракъ“ учинѣнъ. „Опетъ е“, — вели „Сунъ“ — отело перо Енглеской оно, што е она мачемъ задобила. Честь, благостанѣ и будућа безбѣдность землѣ опетъ е отимице погажена овимъ уговоромъ мира, и мы се морамо садъ, ма да намъ се неће, томе послу радовати. — До душе јошъ се незна, какавъ е садржай овогъ уговора мира, али „Сунъ“ све то оће напредъ да зна, и прориче, да е овај несреѣнъ и пагубанъ по Енглеску, и да сва земля треба садъ у црно да се завіе и да плаче. Међутимъ маса енглескогъ народа не тако ожалостѣна, и мисли садъ единствено на то, како ће овај миръ, а нарочито енглеско-францускій саюзъ да употреби на свою користъ, и наймилиа нѣгова желя е та, да се између Енглеске и Француске заключи уговоръ слободне трговине. Веѣтъ су у смыслу овомъ држане млоге скупштинѣ, и Енглези се надаю, да ће Француска на то радо пристати. — Пріятельско споразумлѣнѣ између западны сила, вели се далѣ, траяће и после рата, и доиста нема болѣгъ средства да се ова свеза јошъ веѣма утврди, него слободанъ трговачкій саобраштај индустрије (радиности) оба ова народа, а Француска е своимъ прошлогодишњимъ светскимъ излогомъ показала, да се нѣна индустрија слободно може мѣрити са индустриомъ своіо осталь европски народа.

„Таймсъ“ пакъ ползуе се засадъ овимъ заключенѣмъ мира, да застраши претвняма сединѣне сѣверо американске државе. Онъ ій упуђуе, да изходъ овогъ рата себи за примѣръ узму.

„За само две годинѣ дана, — тако вели „Таймсъ“ надувенимъ гласомъ, исчезла е сва слава и страовитость руске воєне силѣ, и рускій царъ неће одсадъ више ни снивати о покореню света. Американци слажу се у својой политици съ Русима; но судба овы последнѣи нека имъ (Американцима) служи за примѣръ.“ — Види се дакле,

да „Таймс“, кои е у последнѣ време умѣрио свою вику и претно сѣверной Америци, садъ опетъ, почемъ е миръ већъ извѣстанъ постао, наново свою стару песму за-почео.

У Бечу 24. Марта. Лордъ е Палмерстонъ у долнѣмъ, а лордъ Лансдаунъ у горнѣмъ дому лордова извѣю, да е миръ, кои е 18. Марта у Паризу подписанъ, по желъи испао и да е задовољавајућий, а грофъ е Валевскій испио на едномъ сѣйномъ банкету (части) здравицу на дуговѣчно траянъ овогъ за све уговарајуће стране честногъ мира. Царъ Александеръ пакъ издао е одъ свое стране народима своимъ еданъ манифестъ, у коме се извѣлюе, да е цѣль овогъ рата постигнута. Саюзничке флоте у источномъ и црномъ мору добыле су заповѣсть, да се врате кући; — у Француской и Енглеской чине се велика спреманя за дочекъ врабајуће се источне войске; скорашнѣ престанѣ блокаде морске како на сѣверу тако и на югу већъ е обявлѣно, и тако ће за кратко време и последнѣ трагови рата быти избрисани.

У конференціалной сѣдници одъ 18. Марта заключено е, да се уговоръ мира текъ после четири неделъ дана, по изменяной ратификациі обнародуе. Три дана доцнѣ (21. Марта) сабрали су се опетъ пуномоћници, да изслѣде нека јошъ нерѣшена питања, коихъ е важность као што „Журналь де Деба“ вели, неоспорима. Разрѣшенѣ овы питања сачинява задатакъ овогъ вторичногъ дѣйствованя конференціи, кое ће исто тако дуго, ако не и дуже траяти одъ оногъ, кое е 18. Марта са заключенѣмъ мира окончало се. Конференціе јошъ нису ништа коначно рѣшили у смотреню разправе питања о подунавскимъ княжествама, нити у смотреню италянскогъ питања, али су зато опетъ већъ рѣшена два питања одъ највеће важности, ако се т. е. казиваню „Журнала де Деба“ сме веровати.

Потврђивало се досадъ, да ће источна войска после одлазка съ Крима неке точке турскогъ царства узети, те да тимъ начиню осигура, а у случаю нужде и изнуди удѣйствованѣ оны унутрашнѣ реформа, коя е блистателна Порта свечано обећала. Већъ су быле точке назначене, где ће та войска становати и коликіѣ ће вѣнъ брой быти, и наслоняли су се нарочито на органе и листове руске, да бы „болестномъ човеку“ (Турской) на тай начинъ и сѣнку будуће самосталности одузели. Но као што се види има паризкѣ конгресъ, поне засадъ, болъ миѣнне о Порти, ерь е онъ заключіо, да се ни една часть отоманскогъ царства ни подъ каквѣмъ видолъ странолъ войсколъ незаузле, и да саюзници по свршеной ратификациі уговора мира одма войску свою повуку изъ оны мѣста отоманскогъ царства, гди она јошъ стануе.

У слѣдству овогъ заключения конгреса, — потврђуе „Журналь де Деба“ оставиће Француско-енглеска и сардинска войска одма после ратификацие мира Кримъ и Цариградъ, а исто ће се тако и аустрійска войска мзъ подунавски княжества извући.

А и питањъ о бродопловству на Дунаву рѣшио е конгресъ и то на найслободомисленія начинъ. Дунавъ ће быти одсадъ свѣла народила, а не само онимъ државама, кое се Дунавомъ граниче, отворенъ. Француска и Енглеска ослободиле су Дунавъ одъ рускогъ господарства за сву Европу. — Ово кажу да е примѣлно у начелу, и да ће се текъ у доцнѣмъ савѣтованяма ближе опредѣлити и потанко претрести.

Исто е тако у 19-той конференціалной сѣдници (21. Марта) предлагано питањъ, да ли имаю конференціе право, разправляти и претресати и она питања, коя не стоу у непосредной свези са источнымъ питањемъ, кое е садъ тако срећно окончано, или да се на ту цѣль еданъ общтѣй европскѣй конгресъ састави. Но као што насъ свѣ више страна увѣраваю, нису конференціе о томе јошъ ништа рѣшили, и уобщте сумня е, да ће што и рѣшити. Судећи по садашнѣмъ околностима, сва е прилика, да се еданъ общтѣй европскѣй конгресъ, кои бы поособна и одвоена питања поедины држава рѣшити хтео, неће никако ни саставити.

Русія, Аустрія и Прайска по свой ће прилицы пуномоћницама своимъ у Паризу дати наставленя у томъ смислу, и царъ Наполеонъ III. доказао е у последнѣ време више пута, да ће онъ пре оставити свогъ енглескогъ и и піемонтезскогъ саюзника, него да бы се съ нѣма у друштву придржавао такове политике, коя бы супротна и пагубна была интересима осталы велики сила Европе

Бечка „Преса“ доноси намъ слѣдуюћий уводный чланакъ:

У Бечу 22. Марта. — Непонятной брзини телеграфа имамо благодарити, што имамо већъ изъ свою главны градова Европе вѣсти о томе, како е гди 18. Марта у Паризу заключеный миръ примѣнъ.

Ова е радостна вѣсть свуда са највећимъ одушевленѣмъ и узхићенѣмъ поздрављена; свуда, у Паризу, Лондону и Турину загрмила е радостна пуднява топова, свуда су чинѣна осветљѣня, и све класе жительство извѣльвивале су сасвимъ одкривено свою радость збогъ заключеногъ мира. А то е черта карактера саданѣгъ времена. Свѣтъ садъ слабо мари за оне велике кроваве ратове, каковы су воћени у прећашня времена, а томе служе за сянъ доказъ начинъ, коимъ е овај источный рать окончанъ. Оно, чега су ради две године дана потоцы крви проливени, то е паризкѣ конгресъ за 34 дана разправіо; дипломатія е мачу показала, да е у саданѣ време ролла оружане силе много и несравнено ограниченія него у прећашня времена.

Што е Русія, докъ е рать страовито бесніо, упорно одрицали и одбацывала, на то е она у еданаестый сатъ (т. е. предъ свршетакъ) пристала, кадъ е већъ снага ратујући почела посустаяти и кадъ е общте миѣнне целе Европе едногласно миръ зактевало. Па кадъ посмотримо, шта е дипломатія извоевала и сравнимо то съ целямъ течаемъ рата, онда долазимо до увѣрена, да ратни резултати западны сила не стоу у никаквой сразмѣрицы съ нѣювымъ напрезаняма и жертвама. А то е ясны доказъ, да е у данашнѣ доба рать свою важность яко изгубіо, и да звека мачева и олуина ратна неће тако скоро моћи раздрмати Европу изъ нѣногъ плодносногъ и благословеногъ покоя.

Другѣй пакъ резултатъ овогъ рата тай е, што е настудило сасвимъ ново положенѣ између европски сила. Нико неможе одрећи, да е положай Европе постао садъ сасвимъ другчѣй, него што е было у време посланства княза Меншикова у Цариградъ.

Русія е безъ губитка земаля, безъ губитка свога положая као велика сила и безъ пониженя нѣногъ изгубила нѣну досадашню страовитость. Ондакъ су „народи за-

да" показали кодъ Алме, Инкермана, Трактира и Ма- лакова мошь свога оружія, и одкадъ е руска флота во- лела сама себе на дно мора потопити, него упустити се у отворену морску битку, одъ тогъ времена изгубила е Русія надежду, да ће освоити Цариградъ и да ће тимъ начиномъ светомъ завладати. И одъ тогъ тренутка мо- же се сматрати, да е главна цѣль рата постигнута и да е свимъ европскимъ државама самосвестъ о нъовой си- ли и моћи повраћена. Садъ е већ прошло време, кадъ е какавъ гордый манифестъ цара рускогъ светъ застра- шивао. А то морално ослобођенъ више обезбеђава бу- дущий миръ Европе него све точке уговора мира, кои е 18. Марта у Паризу подписанъ. —

Мы дакле нећемо о сталности овогъ мира зато су- мњати се, што е онъ тако брзо заключенъ, брже, него што су се многи томе надали. Саюзне силе јошъ су у почетку овогъ рата јасно изјавиле, да неиду на освајањъ, нити на одкидањъ руски областій, нити пакъ на своју ка- кву матерјалну користъ. Одржанъ и воспостављенъ ев- ропске равнотеже. то су едине рѣчи, кое су на нъовимъ заставама написане и та скромна ратна политика учинла е, што е у средъ најжешћегъ рата и напрезана радиности у свой Европи такве исте триумфе славила. као и само оружје.

Скоро ће оне стотине хиљада Француза, Енглеза и Пјемонтеза отићи съ Крима, кои су они крви својомъ

обилно залили, и вратиће се на своимъ лађама у свою постойбину преко црногъ мора, коегъ слободу они су извојевали; скоро ће горде енглеске лађе изићи изъ ис- точногъ мора, кое су оне проседале. Кримъ, Николаевъ и Кронштатъ остаће као и пре у рукама рускимъ. Русія ће и одсадъ владати одъ фински обала до Кавказа, одъ Висле реке до хинезкогъ зида, ерѣ Европа ніе ишла на освајањъ. Она е само тела ограничити руску нападну сна- гу, а то е она и учинила; она е хтела само да постави е- данъ примѣръ, да ни одной сили ніе дозвољно, у са- дашњемъ веку просвете и образования миръ неказнио нарушавати, миръ, кои савъ светъ жели и потребуе, и мы мыслимо, да е и овај резултатъ рата доста знаме- нитъ.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕПЕШЕ.

Паризъ 24. Марта. Юче су се сви засупници па- ризки конференція скупили.

— Дрезденъ 23. Марта. „Дрезденеръ Журналъ“ явля изъ Париза да ће блокаде источногъ и црногъ мора што пре престати, и као слѣдство тога быће то, да ће се рана изъ Русіе почети извозити.

Течай новаца: Дукати, 4. фор. 44 кр. за банке.

Цванцигери: 103%.

О Г Л А С И.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду Окруж. Чачанскогъ а) надъ целимъ иманѣмъ поч. Петра Ђелисавчевића изъ Вапе, до 27. Априла.

б) надъ целимъ иманѣмъ поч. Га- врила, сина поч. Андрије Ђеремовића изъ Чачка, 27. Априла.

2. При Суду Окр. Крушевач. надъ целимъ иманѣмъ одбегшегъ Игњата Ђорђевића, восковарцие, родомъ изъ Турске но у Трстенику живив, до 30. Априла.

3. При Суду Окр. Валѣвскогъ надъ масомъ поч. Бранка Јовановића изъ Ушћа, 21. Априла.

4. При Суду вар. Београда надъ целимъ покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ Самуила и Мишулана Евреа. трговаца беогр. 26. Априла.

Продавање се на Лицитаціи:

1. У Београду, 24. 25. и 26. Апри- ла, еданъ плацъ съ кућомъ и 3 дућа- на одъ слабогъ матеріала на Теразија- ма, поч. Ђорђа Младеновића (враналие).

2. У селу Ђури Окр. Крагуев. Ср. Гружан. 9. 10. и 11. Априла, сва непо- кретна добра Милана Јовановића.

3. У селу Кукићима, Окр. Чачан. 2. 3. и 4. Априла една ливада одъ 12. коса траве. Стевана Раића.

4. У Рачи, Окр. Крагуев. 9. 10. и

11. Априла, добра Николе Марковића.

5. У Д. Добрићу, Ср. Јадран. Окр.

Подрин. 19. 20. и 21. Априла, непокрет. добра Јоксима Петровића — Топчійћа.

6. У Неготину една ныва кодъ Ти- мока у Ср. Краинск, къ томе трећа часть воденице на реки Јасеници са трећомъ части ныве и забрана у Ср. Брзопаланачкомъ, принадлежећа маси поч. г. Илије Марковића, быв. Чл. Суд. Окр. Краин. 19. 20. и 21. Априла.

7. У Малайници, Окр. Краинск, до- бра Ђорђа Цветковића 2. 3. и 4. Апр.

8. У Београду кућа съ плацемъ Живке Михаиловића на Врачару 16. 20. и 21. Априла.

9. У Х. П. Паланки, Окр. Смед. кућ- ный и меанскій плацъ Стефана Ми- лановића, 19. 20. и 21. Априла.

У Београду предъ примирит. судомъ давање се лицитаціомъ подъ аредну право врчмена мяса говеђегъ и овчѣ- егъ, 2. 3. и 4. Априла.

Судъ Окр. Рудничк. огласіо е за ра- спикућу Стефана Трамо изъ Катрге.

(2—3) Судъ Окруж. Гургусовачкогъ обзнаиое свакоме кога се тиче, да е на основу 199. §. грађанскогъ поступ- ка судейскогъ стециште надъ целимъ

покретнымъ и непокретнымъ иманѣмъ почыв. Милие Аранђеловића и нъго- вогъ сына г. Лазара Аранђеловића быв. Проток. интаб. отворено; и зато се свакиј, кои бы што одъ почивши- ма коимъ правомъ тражити имао, о- вымъ позыва, да се до 9. дана мѣсе- ца Априла 1856. године, са своимъ по- траживанѣмъ и доказима, кое о томе има, Суду овомъ пріяви; ерѣ у про- тивномъ случаю Судъ ће массу ову по пріявлѣнымъ и оправданнымъ траж- бинама расположити, и свакога, кои бы што у исту массу положить имао, безъ призьрѣнія на нъгово непріявлѣ- но право, по коме бы онъ што одъ умрши примати имао, на исплату при- нудити.

Изъ засѣданія Суда Окр. Гургу- совачкогъ.

№ 1082. 13. Марта 1856. у Гургу- совцу.

(1—3) Книжара В. Валожића и- ма на продаю: Reformen in der Tür- kei 20 гроша. Kants, Kritik der reinen Vernunft 72 гр. Bok, das Buch vom kranken Menschen 24 гр. Unger, Sys- tem des österr. allgem. Privatrechts I. 63 гр. Zachariae, die deutschen Ver- fassungsgesetze der Gegenwart I. 28. гроша.